

slaget, maa det ærede Medlem ikke glemme, at det er i og for sig ikke Spor af Bevis for, at det er Stenfiskernes Skyld, eller at det kunde afværges ved Forbud mod Stenfiskeri. Det ærede Medlem har ikke oplyst, om Langelænderne have taget Forbud paa deres Østkyst; det kunde det interessere mig at vide. Jeg tillader mig igen at citere i denne Forbindelse den Udtalelse, som Indenrigsministeren i 1855 — saa vidt jeg ved, var det P. G. Bang — fremkom med angaaende dette Spørgsmaal om, hvad det er, der fremkalder Bølgeslaget, og hvilken Betydning Bølgeslaget har. Han siger, at han selv har besiddet en Ejendom paa Strandvejen paa et af de mest udsatte Steder, og „det er min Overbevisning, at denne Borttagelse af Sten kun har en liden Andel i Bortskyllingen; jeg tror, at, om ogsaa alle de Sten, der nu ere, bleve liggende, vilde Bortskyllingen alligevel finde Sted.“ Han siger senere: „De store Vandmasser, som da — nemlig ved vestlig Storm, naar der er presset meget Vand ind i Øresund — vælte ind paa det noget bløde Ler, som danner Kysten, bortrive da hele Strækninger af Kysten, og disse Masser paavirkes ikke synderligt af de Stene, der ligge i Grunden“. Og der er det saa, at Proprietær David fra Rungstedlund staar op og slutter sig ganske til Ministeren, skønt han ogsaa var Lodsejer paa det udsatte Sted. Han siger, at der „slet ikke er nogen Fare ved, at Fiskerne opfiske Sten, da de netop ikke ere i Stand til at optage Stenene, naar Skade kunde afstedkommes, idet de maa flyde paa en vis Dybde med de temmelig tunge Baade, de have; men paa den Dybde, hvor de opfiske Stenene, afstedkommes der slet ingen Ulempe for Kysten, da de Stene, der ligge der, aldeles ikke ved Højvande kunne værne om Kysten“. Det er et Par Udtalelser til Bevis for, at man ikke fra Beskædigelsen af Kysterne kan slutte til, at det er Borttagelsen af Sten, der er Aarsag deri, og at Skaden altsaa kan hæves ved Forbud.

Angaaende Spørgsmaalet om Bevisbyrden, som er den højtærede Minister og mig imellem, indrømmer jeg altsaa, at formelt kan man med Loven i Haand sige: vi have det godt, som vi have det, vi kræve Bevis for at forandre det. Men der er det, jeg haaber, at den højtærede Minister, naar det kommer til Stykket, alligevel vil se paa de Aarhundreder gamle Rettigheder, som det her drejer sig om at beskytte eller bekæmpe, og som ere langt ældre end denne Lov. Den fra umindelige Tider stammende Ret til at tage fra Havet, bør

man ikke afskære blot ved at opstille en Mulighed for, en Frygt for, at den kunde skade. Jeg tror, enhver maa indrømme — ud fra et Retfærdighedssynspunkt i hvert Fald —, at der maa kræves Bevis for, at Borttagningen kan skade, før det bliver retfærdigt at forbyde denne Borttagning.

Det er ikke *min* Mening, som den højtærede Minister udtalte, at naar jeg indrømmede, at der var Grund til at beskytte Havneanlæg og Fyr paa særlig Maade, saa „maatte selvfølgelig“ ogsaa den private Lodsejer over for sin Jordejendom kunne fordrø det samme. Nej, der ser jeg ikke nogen Selvfølgelighed, og det gjorde man heller ikke, da man i 1855 netop med Vilje fra den daværende Indenrigsministers Side begrænsede Lovbestemmelserne til Fyranlæg, og udtrykkelig sagde, som jeg har oplyst i Motiverne, at der ikke var Grund til at udstrække det til private Ejendomme. — Til det ærede Medlem for Fredensborg vil jeg kun sige, at det glæder mig, hvis han har Ret i, at enhver, der har med de Ting at gøre, saavel de omboende som Stenfiskerne, ved, hvor dagligt Vande er, thi saa er det jo overmaade let, saa vil den Side af Sagen ingen Vanskelighed volde. Den ærede Ministers Udtalelse om, hvad Skrivelsen fra Marineministeriet i Fjor har udtalt om Skellet mellem Strandbredden og Forstranden, stemmer jo med, hvad jeg har oplyst, at Indenrigsminister Monrad i 1861 udtalte som sin Formening. Man har imidlertid gjort mig opmærksom paa, at Højesteret har en anden for Stenfiskerne gunstigere Mening, idet en Dom af 11te Januar 1884 sætter Skellet ikke ved dagligt Vande, men ved dagligt Højvande. Det kan ikke give Fiskerne en Ret eller betage Lodsejerne en Ret, siger Højesteret, at usædvanligt Højvande naar saa og saa højt op. Men have de holdt sig til, hvor det sædvanlige Højvande naar op, saa ere de paa Forstranden, altsaa i deres Ret og da er Ejeren uden for sin Ret. Med Hensyn til Bekostningen kan jeg henholde mig til mit tidligere. Jeg har aldeles ikke villet gøre nogen Hømmelighed af, som det ærede Medlem for Fredensborg syntes at antyde, at jeg ogsaa har lagt Vægt paa den Side af Sagen, at Bekostningen er et betænkeligt Moment for Lodsejeren, som gør, at han alvorlig overvejer Sagen af Hensyn til sin Pengepung, inden han gaar til at nedlægge Forbud. Jeg lægger ikke Skjul paa, at jeg ogsaa tillægger det Betydning. Det var det, Biskop Monrad gjorde, og det var netop et af de Argumenter, han brugte for sin Hen-